

[O. Mathiasen.]

i gang. Jeg ved ikke, hvad jeg lovede; men jeg må sige, at der da i hvert fald må være grænser for, hvor længe vi skal vente — jeg husker ikke så nøje, hvor længe siden det er; det er vel et par måneder siden. I øvrigt har vi sådan set ikke fremsat dette lovforslag med andet sigte end at få sagen i gang, og jeg kan ikke se, at det, at vi nu for tredje gang har fremsat det, på nogen måde forhindrer behandlingen af dette spørgsmål, og dersom et eventuelt regeringsforslag skulle komme ind i billedet, kan de to forslag udmærket godt behandles samtidig; det kan vi ikke have det fjerneste imod. Det, vi ønsker, er at få sagen fremmet, og jeg gentager, hvad jeg sagde før, at om sagen fremmes på grundlag af vort lovforslag eller et regeringsforslag, et forslag fra det ærede medlem fru Else-Merete Ross, eller hvem det nu skal komme fra, er os i den forbindelse ganske ligegyldigt, bare vi får sagen fremmet. Jeg kan ikke forstå, at man mistror mig i denne henseende og ikke vil godkende, at det er i netop denne hensigt, vi har fremsat vort lovforslag.

Jeg kan ikke sige mere til den højtærede indenrigsminister om disse ting, end jeg allerede har sagt. Jeg mener ikke, der har været truffet nogen aftale; jeg mener ikke, jeg har brudt nogen aftale, og jeg er meget ked af, at den højtærede indenrigsminister nu siger, at jeg ved igen at fremsætte dette lovforslag har stukket en kæp i hjulet for sagens fremme. Er der noget, jeg ikke ønsker, er det sandelig at stikke en kæp i hjulet for sagens fremme. Jeg gentager over for den højtærede indenrigsminister, hvad jeg sagde til det ærede medlem hr. Niels Mathiasen, at det ikke er rigtigt, at vi kun ønsker at hyppe partipolitiske kartofler. Vi ønsker sagen fremmet, og hvis der inden alt for længe kommer et forslag fra den høje regering, som kan forbedre forholdene, har vi ikke det fjerneste imod, at vort lovforslag stadig venter lidt. Men som jeg sagde før: det må ikke vente så længe, som det har været at få behandlet de lovforslag, vi hidtil har fremsat.

Indenrigsministeren (Lars P. Jensen): Jeg kan altså med tilfredshed konstatere, at det ærede medlem nu fra folketingets talerstol bekræfter, at der har været ført

samtaler mellem det ærede medlem og mig — så kan det ærede medlem jo karakterisere dem som private, om han vil. Men det ærede medlem må da være klar over, at jeg som indenrigsminister kom til ham som ordfører for hans parti i denne sag og meddelte ham, at vi var i gang med de og de ting, og at jeg ville give ham meddelelse om det, såfremt vort arbejde ikke førte til noget, hvorefter han så kunne fremsætte sit lovforslag. Derefter sagde det ærede medlem til mig: „Ja men så skal jeg også gøre dig opmærksom på det, hvis vi fremsætter vort forslag.“ Det har det ærede medlem ikke gjort, og dermed har det ærede medlem optrådt på en sådan måde, at jeg ikke synes, det ærede medlem kan forvente alverden i denne sag fra det høje tings side. Men sagen skal gå sin gang i ministeriet, det skal jeg sørge for. Derimod tvivler jeg på, at modtagelsen og behandlingen af det ærede medlems lovforslag i udvalget bliver helt så positiv som i indenrigsministeriet. Som sagt: det skal ikke gå ud over de mennesker, det drejer sig om, blot fordi det ærede medlem og hans parti ikke holder en aftale.

(Kort bemærkning).

Ordføreren for forslagsstillerne (O. Mathiasen): Ja, det drejer sig stadig væk om denne beskyldning for ikke at holde en aftale. Nu har jeg spekuleret lidt på, hvad det var, jeg talte med den højtærede indenrigsminister om — det er jo ikke let at huske det nøjagtigt nogen tid efter, bl. a. fordi jeg betragtede det som halvvejs privat. Men skal vi endelig tale om en aftale, kan jeg oplyse, at aftalen var den, at den højtærede indenrigsminister ville drøfte denne sag med bl. a. det ærede medlem fru Else-Merete Ross og nogle radikale ministre. I denne forbindelse sagde den højtærede indenrigsminister: „Efter dette møde vil vi tage sagen op i regeringen og se, hvad der kommer ud af det, og når vi så har drøftet den i regeringen, skal jeg meddele dig, hvad der er kommet ud af den.“ Og derefter kunne vi så tage stilling til, om vi ville fremsætte vort lovforslag igen. Men jeg har ikke fået nogen besked siden, og jeg mener derfor ikke, at jeg har optrådt ukorrekt. Har jeg det, beklager jeg det.

Hermed sluttede forhandlingen.